

Radek Brousil,
narozen 27.7.1980 v Nitre

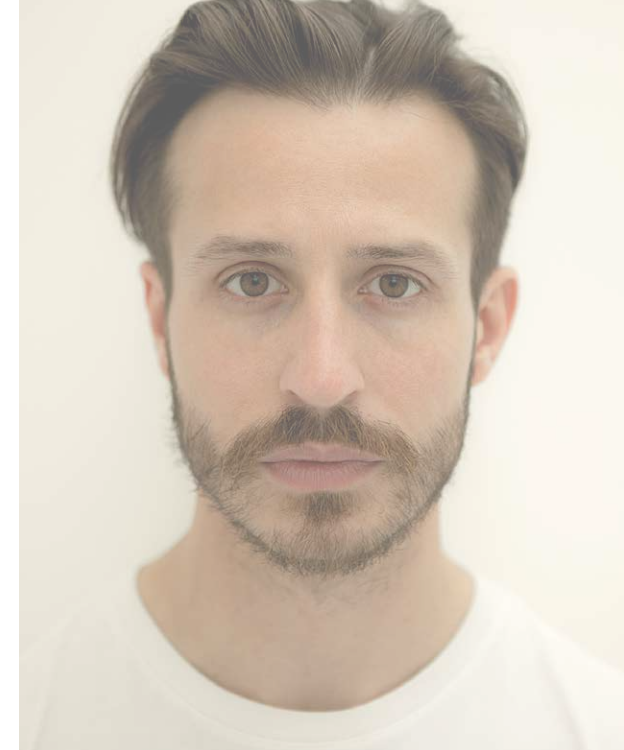
Studium:

2000 - 2001 Akademie užitých umění v Bruselu, Anderlecht, Malba
2002 - 2003 Akademie výtvarných umění v Praze, Nová média 1
2006 - 2007 Concordia University Montreal, Ateliér fotografie
2008 - 2009 London College of Communication
2002 - 2009 Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze, Ateliér fotografie, absolvent MgA.

Samostatné výstavy:

2002 Medicaments - instalace + malba + video, Addict Gallery, Brusel, Belgie; 2008 St-Francis Comes To Montreal, Parisian Laundry Gallery, Montreal, Kanada; 2009 Studie mladého muže, Karlin studios, Praha; 2009 Obraz vs Reflexe, 35m2 Gallery, Praha; 2009 Studie mladého muže, Chrám Svatého Antonína, Sokolov; 2011 "Bez názvu 9 – Bez názvu 15", Fotograf Gallery, Praha; 2011 "Bez názvu 9 – Bez názvu 16", T.A.G. city tower's gallery, Brusel, Belgie; 2012 "Bez názvu 19 – Bez názvu 21", Ateliér Josefa Sudka, Praha; 2012 Variace, Galerie Ferdinanda Bauman, Praha; 2013 Studio Works (kurátor Michal Stolárik), OPEN Gallery, Bratislava; 2014 Studio Works, Fotograf gallery, Praha; 2014, Jeden svět nestačí (kurátor Jiří Ptáček), Plusminusnula gallery, Žilina; 2015 Stisk rukou, FAIT Gallery Brno

Radek Brousil: The Ultimate Norm, 2015, digitální c-tlač, 133 x 90 cm

Skupinové výstavy:

2004 PRIVATE EVOLUTION, Galerie VŠUP, Praha; 2004 BEST BEFORE, Haag, Holandsko; 2005 VOYEUR, Mainstream, Galerie VŠUP, Praha; 2005 FOTO TYPO ŽIVĚ, Langhans Gallery, Praha; 2005 JE DESIRE, Galerie VŠUP, Praha; 2006 Sigmund Freud-LIFE IS BUT A DREAM, Staroměstská radnice, Praha; 2007 PTV PRESENTS, Galerie Espace, Montreal, Kanada; 2007 GET A LIFE, Fonderie Darling, Montreal, Kanada; 2007 SOAP/SAVON, Art Mur gallery, Montreal, Kanada; 2008 To nepodstatné = The essence: fotografie, Mánes, Praha; 2009 Projekt Aktualizacja II: Further Reading kurátor David Korecký, Krakow, Polsko; 2009 Wild Things!, Stricola gallery, New York, USA; 2009 Šálek čaje, Galerie AVU, Praha; 2009 Výstava rezidentů, Clube Portugese de Artes e Ideias, Lisabon; 2010 EGO portrét x fotografie, Langhans galerie, Praha; 2010 I LIKE AMERICA AND AMERICA LIKES ME, kurátor Zuzana Štefková, Napa galerie, Praha; 2010 EROTIKON, Z kapitoly tendence časopisu Fotograf, Galerie Louvre, Praha; 2011 Twist - Tuica/Tusovka, golden PARACHUTES, Berlin; 2012 Coal and Steel, Candid Arts Trust Gallery London / Czech House London; 2013 Ponorná řeka, DOX, Praha; 2013 Vnitřní okruh, Městská knihovna, Praha; 2013 Stavební práce (s Janem Pfeifferem), TIC Gallery, Brno; 2014 9th International Biennial Of Photography And Visual Arts, Liège, Belgie; 2014 SPOT (součást Fotograf festivalu), Národní Technická knihovna, Praha; 2014 Ruce, GDP - Galerie TIC, Brno; 2015 WYSINWYS, Soda Gallery (kurátor Michal Stolarík); 2015 Výstava finalistů ceny Oskára Čepana (kurátor Barnabáš Bencsik); 2015 ArtWorks Open, Barbican Arts Group Trust, London.

Ocenění:

2015 vítěz ceny Oskara Čepana, Young Visual Artists Award
2015 nominace na Foam Paul Huf Award 2015

Knihy:

2013 Rozmluvy, vydavatel: Štokovec, priestor pre kultúru

Radek Brousil: Untitled, zo série Studio Works, digitálna c-tlač, 60 x 90 cm, MDF doska, 2013

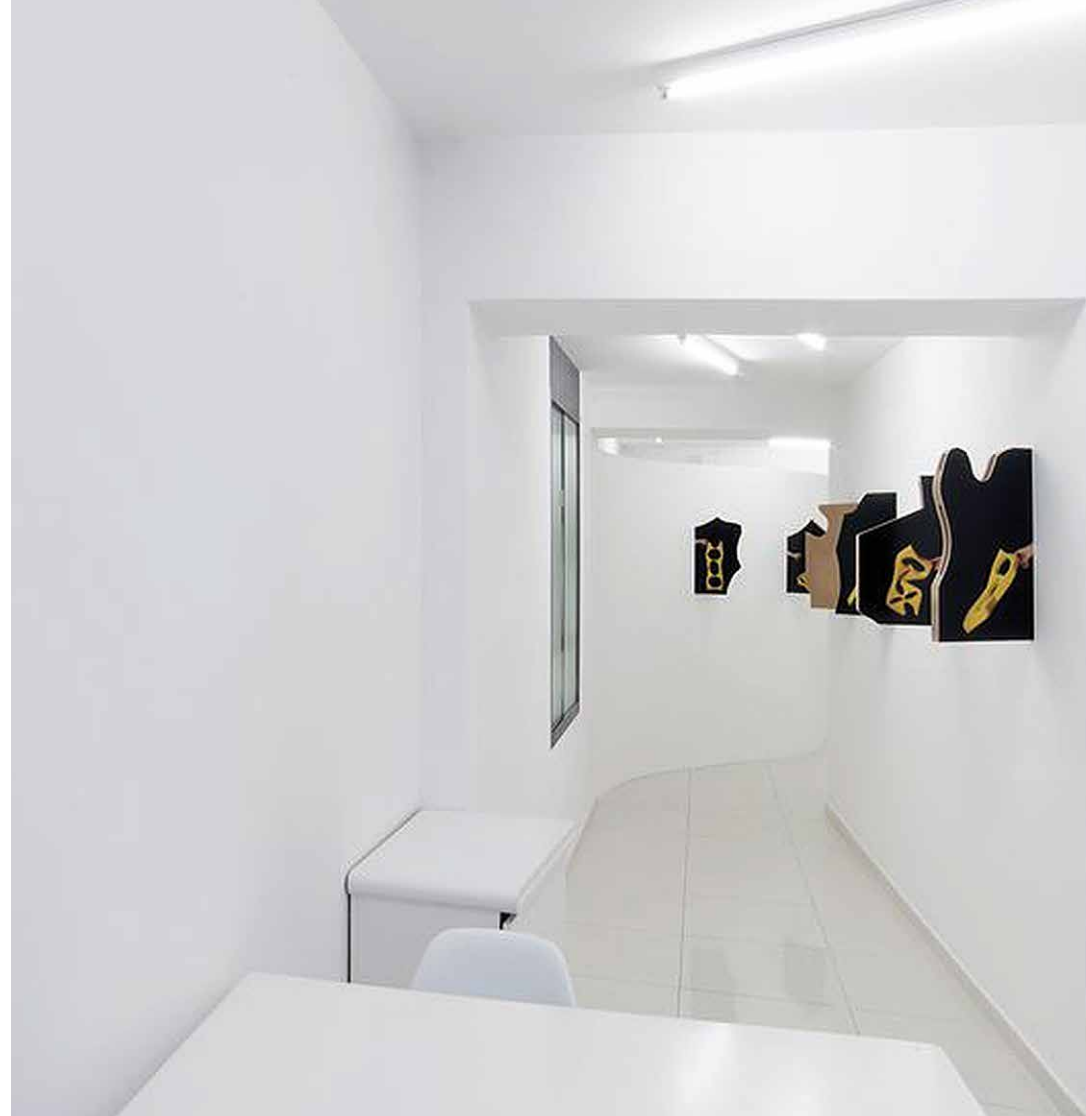
Michal Stolárik
STUDIO POLITICS

Abstract

The portrait of the Czech postconceptual photographer Radek Brousil born in Nitra. He graduated at the Department of Photography of the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague with year internships at Concordia University in Montreal (Department of Studio Arts, Photography) and at the College of Communication in London. He is active on the contemporary Czech visual (and also music) scene and he keeps strong relations with the Slovak scene, too. His activities in those fields resulted in his nomination on the Oskár Čepan Prize in 2015 he was finally awarded together with Ján Zelinka.

Mgr. Michal Stolárik, freelance critic and curator

He studied history of arts at the Comenius University in Bratislava (2007 – 2013). He worked as coordinator of Oskár Čepan Award (the Foundation – Centre for Contemporary Art). He collaborated with HIT Gallery and ZAHORIAN & co. In 2013 he participated in Artist-in-Residence (Quartier 21 / Museumsquartier, Vienna and Summer Academy, Salzburg, 2015). He works at Dom umenia/Kunsthalle Bratislava. A regular contributor to specialized periodicals (Artalk.cz, Flash Art, Profile and others). michalstolarik@gmail.com

Radek Brousil: Pohľad na inštaláciu z výstavy: Stisk rukou, 2015, Galéria Fait, Brno.
Všetky foto: Michaela Dvořáková

V Nitre narodený český postkonceptuálny fotograf Radek Brousil je absolventom Ateliéru fotografie na Vysokej škole umeleckopriemyselnej v Prahe s ročnými stážami na Concordia University v Montreale (ateliér fotografie) a College of Communication v Londýne. Aktívne pôsobí na súčasnej českej vizuálnej (aj hudobnej) scéne a pevné vzťahy udržiava aj so scénou slovenskou. Vyústením jeho tunajších aktivít je víťazstvo v súťaži Cena Oskára Čepana 2015 (spolu s Jánom Zelinkom). Predchádzali mu samostatné výstavy *Studio Works* v bratislavskej Open Gallery (september 2013, kurátor Michal Stolárik) a *Jeden svět nestačí* v galérii Plusmínusnula v Žiline (apríl/máj 2014, kurátor Jiří Ptáček). V roku 2013 vydal autorskú publikáciu *Asides*, ktorá bola výsledkom jeho rezidencie v *Banskej St a nici* v Banskej Štiavnici.

Esteticky podmanivá tvorba Radka Brousila sa v ostatných rokoch kontinuálne rozvíja, no výraznejší odklon môžeme sledovať najmä po roku 2009. Vzdal sa figurálnych kompozícií a prenosu informácií primárne cez vizuálnu stránku. Do popredia vstúpil záujem o konceptuálnu podstatu fotografie a takisto snaha o jej redefinovanie, respektíve hľadanie nových možností, ktoré toto médium ukrýva. Úvodom do novej „éry“ bol cyklus prác, ktorý spájal spoločný názov *Untitled* (2009 – 2012), odlišný len rozdielnym číslovaním. V tejto sérii experimentoval s povahou obrazu, jeho pôsobením a možnosťami komunikácie. Prirodzeným vyústením tohto prvotného formálneho experimentovania bol komplexný cyklus *Studio Works* (2013). Ako názov naznačuje, kreatívnu tvorbu presunul z exteriéru do intímneho prostredia vlastného ateliéru, miesta, kde môže uniknúť pred problémami reálneho sveta do autonómneho prostredia s vlastnými pravidlami. Základné fotografické pomôcky vyberal z pomyselného (a pre laika nedôležitého) pozadia a postavil ich do stredu záujmu (a kompozície). Obklopený fotografickým príslušenstvom sa pustil do glorifikácie, estetizácie či zdôrazňovania jeho funkcionality a následného stavania do nového – odlišného kontextu. Tak ako fotograf usmerňuje modelky, tak Brousil vytváral originálne zoskupenia statívov, odrazových fólií či fotografických pozadií. Konečné – „dokonalé“ kompozície vzišli z množstva potenciálnych variácií. Zdá sa teda, že aj samotný proces hľadania finálnej zostavy môžeme považovať za dôležitú (ak nie takmer plnohodnotnú) súčasť autorovej umeleckej praxe. „Chladnými“ zátišiami zadefinoval nové „objekty“ záujmu a predznačil možnosti prepisu 2D fotografií do priestorových objektov a inštalácií. Pokračovanie série – *Studio Works 2* (2014) predstavovalo prirodzený vývoj Brousilovho uvažovania o vlastnom umeleckom smerovaní. Ostal verný obrazovej redukcii a práci so základným fotografickým príslušenstvom. Vo zvýšenej miere však začal rozvíjať nároci kompozícií a až scénografickým spôsobom vytváral inscenované kulisy novej reality, čím prirodzene podmieňoval divácku imagináciu. Prítomné tu boli motívy evokujúce surrealizmus, manipulácia či hravosť. Jeden z posledných projektov – *Stisk rukou* (2015) – opätovne vychádza z autorovej ateliérovej praxe. Na fotografiu ako tradičné závesné médium však môžeme zabudnúť. Výsledkom experimentovania sú hybridné novotvary, ktoré sú zároveň fotografiou, objektom či foto-objektom. Dynamickým inštalovaním atypických priestorových formátov sa mu podarilo do fotografie dostať pohyb, rytmus a až barokovú dynamiku. Statívy nahradil ľudskými rukami a prísnu stabilitu deformáciou a rozkladom hmoty. Zdá sa, že autorov kreatívny vývoj je nezastaviteľný, a to je fascinujúce. Každým ďalším projektom stiera zadefinované hranice média a experimentovaním dokazuje, že fotografia môže v súčasnom umeleckom svete ešte stále prekvapiť. Dôkazom je víťazný projekt vytvorený pre Cenu Oskára Čepana – *The Ultimate Norm* (2015), v ktorom predstavil politickú tému technologického „razizmu“ vo fotografii.

Mgr. Michal Stolárik, nezávislý kritik a kurátor

Študoval dejiny umenia na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave (2007 – 2013). Pracoval ako koordinátor Ceny Oskára Čepana v Nadácii – Centre súčasného umenia. Spolupracoval s HIT Gallery a ZAHORIAN&co Gallery. V roku 2013 absolvoval program Artist-in-Residence (Quartier 21/MuseumsQuartier, Viedeň a v roku 2015 Summer Academy v Salzburgu, workshop kurátora Raimundasa Malašauskasa). V súčasnosti pôsobí v Dome umenia/Kunsthalle Bratislava. Prispieva do odborných médií (Artalk.cz, Flash Art, Profil a. i.).

michalstolarik@gmail.com

**The project The Ultimate Norm evolved from inside my cozy studio
... into a political project.**

Radek Brousil in the interview with Michal Stolárik

Michal Stolárik: I am convinced that art is important for society, it might be even inevitable. But I do not believe in its activist varieties claiming they are able to change the world. But there is strength in contemporary art that can stimulate the open minded viewer to think about a particular topic. What is your opinion on artistic activism or politics in art?

Radek Brousil: In many ways, political art is difficult to understand for the open minded viewer and also for the artists as such. I myself have never sought for political art. But we find ourselves in a politically strongly escalated era and it starts to have impact on our personal lives. In some of us directly, in some indirectly. If we realize this fact and we also keep ourselves occupied with something creative, logically, we are influenced by it also in our work. In my case, an illustrative example of this fact is precisely The Ultimate Norm, which evolved into a political project inside my cozy studio, where I was solving the technical problem of machine and industry. By far it left behind the walls of my creative space and in front of a camera it started to communicate about racial problems towards the wide audience in the gallery.

Radek Brousil: The Ultimate Norm, 2015, dve digitálne c-tlačé, 100 x 67 cm, detail

**Projekt The Ultimate Norm se z tepla mého útulného ateliéru... vyvinul
do politického projektu, který... začal o rasové problematice před
fotoaparátem promlouvat k širokému publiku v prostorách galerie.**

Radek Brousil v rozhovore s Michalom Stolárikom

Radek Brousil: The Ultimate Norm, 2015, celkový pohľad do autorovej prezentácie na výstave finalistov Ceny Oskára Čepana, DIG Gallery, Košice. Všetky foto z výstavy: Katarína Hudačinová

Michal Stolárik: *Narodil si sa v Nitre, ale väčšinu života žiješ v Česku a máš české občianstvo. Len od minulého roka sa do súťaže Cena Oskára Čepana [ďalej len COČ] môžu prihlásiť aj umelci s iným ako slovenským občianstvom. V roku 2014 sa tak do finálovej štvorice mohol dostať napríklad Matěj Smetana. Ty sám si v poslednom čase pomerne aktívne participoval na našej scéne, či už samostatnými výstavami, alebo v skupinových projektoch, bol si na rezidencii v Banskej Štiavnici a takisto si na Slovensku vydal publikáciu Asides. Čo sa týka pravidiel, tvoj postup do finále je teda aspoň formálne „obhájený“. Prečo si sa však rozhodol prihlásiť sa do súťaže COČ? Aké boli tvoje očakávania od „mladšieho brata“ Ceny Jindřicha Chalupeckého?*

Radek Brousil: *Přišlo mi to jako logické vyústění situace, kdy jsem se příští rok nemohl hlásit nebo být nominován na Cenu Jindřicha Chalupeckého, vzhledem k tomu, že mi tento rok bylo 35 let. Zároveň jsem se na COČ přihlásil i z důvodu, že se Slovenskem udržuji delší dobu přímější vazbu a také mi přijde česká a slovenská scéna (pořád) velmi propojená. Upřímně jsem neměl žádné velké očekávání. Udílení cen je tak silně individuální záležitost, že se nedá předem nikdy nic předpokládat, či očekávat. Ceny jako takové беру spíše jako pohonnou hmotu v tvorbě, součást procesu, kdy může umělec motivovat k dalšímu výkonu, ale rozhodně by se na ni umělec neměl fixovat.*

Michal Stolárik: *V minulosti si sa hlásil aj do súťaže Cena Jindřicha Chalupeckého, ale do finálovej štvorice ťa zatiaľ nevybrali. Je možné hovoriť o nejakých konkrétnych tendenciách, ktoré dominujú CJCH? Vedel by si z pohľadu aktívneho činiteľa na českej scéne a zároveň ako víťaz COČ porovnať tieto dve príbuzné inštitúcie? Prečo COČ áno a CJCH nie?*

Radek Brousil: *Jak už několikrát padlo v článkách o tomto ročníku COČ, porota byla odvážnější a neřídila se tendencemi v současném umění tolik, jako CJCH. Je to spíše otázka na porotu, proč tak učinila. Každopádně já osobně si myslím, že úroveň české a slovenské scény je na poměrně stejné úrovni, už vzhledem k tomu, že ani v jedné ze zemí prakticky nefunguje komerční trh s uměním (alespoň ne tak, jak ho známe z ekonomicky vyvinutějších zemí), což velmi silně ovlivňuje, dovolil bych si říct, až osvobozuje místní, (rozuměj českou i slovenskou) tvorbu. Konkurence mi přijde v obou zemích dost silná a úroveň umění vysoká.*

Radek Brousil: *The Ultimate Norm, 2015, objekt (drevený stôl - 3 druhy dreva, drevený kváder - 4 druhy dreva, čierny papier, čierna akrylová farba, kovové spony, 200 x 140 x 85 cm)*

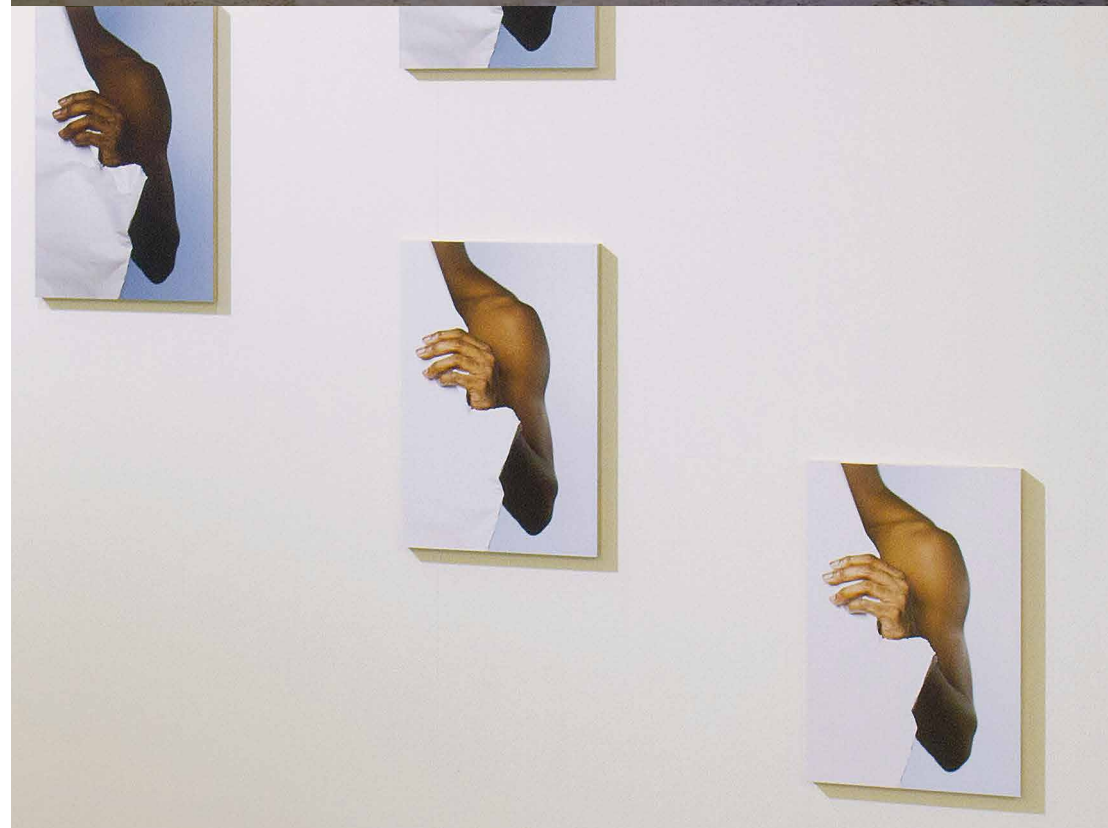
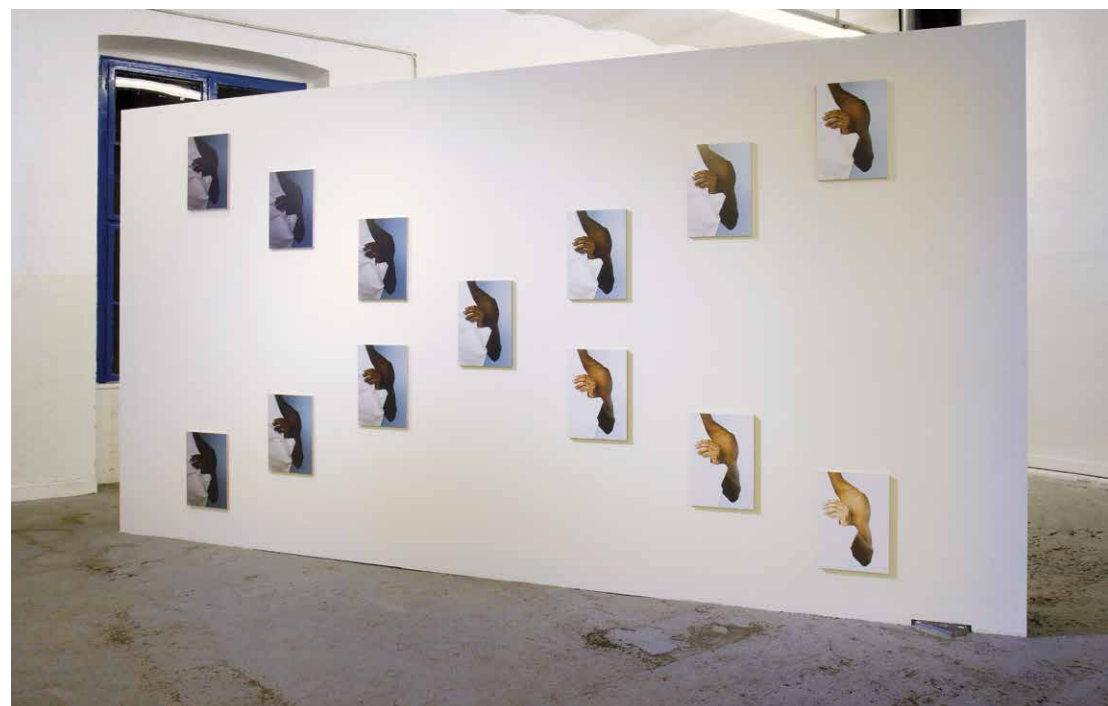

Česká umělecká scéna má určitě ideálnější podmínky, které vycházejí z lepšího ekonomického zázemí, než jaké jsou na Slovensku. Po své zkušenosti z finále COČ si vážím práce všech lidí, kteří se jakýmkoliv způsobem zasluhují o chod slovenské umělecké scény, protože situace na Slovensku není vůbec jednoduchá. Pokud si vezmeme už jen fakt, že banka J&T podporuje CJCH poměrně větší částkou než COČ, tak mi to celé hlava nebere. Nemluvě o vztahu organizátorů COČ (Nadácia – Centrum súčasného umenia) a koordinátorů COČ, kdy organizátoři osobně nedorazí ani na ceremoniál předávání ceny do Košic. Nyní, když už mám tu zkušenost, neboť jsem proniknul do zákulisí COČ, mohu obě ceny porovnávat. Mohu říct, že COČ je stále v procesu, je to organická cena, což je o mnoho zajímavější v kontrastu k CJCH. Otázkou samozřejmě zůstává, jaká situace nastane příští rok, jelikož finanční background COČ není velmi příznivý a potřeboval by zásadní finanční podporu. Nemluvě o tom, že v současné době nemá Nadácia – Centrum súčasného umenia žádnou osobu v pozici ředitele.

Michal Stolárik: *Hodnota a význam COČ sú v našom prostredí takmer každý rok podrobené kritike a do detailov rozoberané. Čo pre teba znamená zisk titulu laureát COČ? Akú hodnotu pre teba má a čo to znamená pre tvoju umeleckú kariéru? Je pre umelca dôležité akési potvrdenie kvality tvorby, hoci vieme, že pre umenie ako ne-exaktnú sféru kreativity je súťaženie takmer nemožné?*

Radek Brousil: Erik Sikora, autor ceremoniálu v Kine Úsmev v Košicích, vložil letošnímu ročníku COČ claim „Soutažit v umění je chujovina“. Tento claim měl celé udílení ceny odlehčit, což se určitě podařilo, na rozdíl od jeho kolegů v Brně během předávání Chalupeckého ceny. Každopádně to vedlo k zamyšlení, jestli udílení ceny COČ má smysl za podmínek, které jsou momentálně nastaveny. Pro mě to byla velmi zajímavá zkušenost a hlavně šance pracovat na novém projektu, který jsem mohl ukázat širšímu publiku. Kdybych se do finále nedostal, tak by možná můj projekt *The Ultimate Norm* vůbec nevznikl. Pokud bych cenu nedostal, tak bych si i tak odnesl suvenýr v podobě nového díla a poznání nových lidí. Vzhledem k tomu, že jsem cenu dostal, tak si k těmto suvenýrům mohu ještě zkusit pracovat v jiné krajině a pokusit se propojit se scénou v Japonsku, což může být velmi zajímavý zážitek a přínos a jsem za něj ohromně vděčný. Potvrzování kvality tvorby je pro každého umělce důležité, byli bychom pokrytci, kdybychom tvrdili opak. O ten ale v tomto případě nejde. Největším přínosem takových cen by měl být dialog s kurátory a teoretiky, který vznikne během celé situace. Jakési propojení konkrétních lidí. Jak již hromadná diskuze, tak soukromý dialog, to jsou věci, které mohou umělce během takové ceny velmi zajímavě

Radek Brousil: *The Ultimate Norm*, 2015, instalace, 13 digitálních c-tlačí na dřevěné desce, každá 45 x 30 cm, celok a detail

ovlivnit a posunout jeho tvorbu dalším směrem. Samozřejmě otázkou je, jestli k tomuto propojení během udílení uměleckých cen dochází... to už je otázka na každého z finalistů a laureátů.

Michal Stolárik: *V čase priprav výstavy finalistov si pracoval aj na samostatnom projekte Stisk rukou pre FAIT Gallery. Výstavný projekt síce obsahuje isté formálne podobnosti, ktoré sú typické pre tvoju tvorbu, ale ideovo rozoberá odlišnú problematiku než The Ultimate Norm pre COČ. Domnievam sa, že jednotlivé projekty si mal dopredu vymyslené. Čomu bolo podriadené rozhodnutie realizovať The Ultimate Norm v Košiciach a Stisk rukou v Brne? Bolo by možné jednotlivé projekty vymeniť? Ozrejmí nám svoje myšlienkové pochody a procesy vzniku The Ultimate Norm.*

Radek Brousil: Výstava pro FAIT Gallery *Stisk rukou* vychází, stejně jako *The Ultimate Norm*, ze zkušeností při práci ve fotografickém atelieru, ostatně jako většina mé tvorby. Každopádně výstava ve FAIT Gallery měla vernisáž týden před výstavou v Košicích a měla být určitým pojítkem, přestupnou výstavou právě k projektu *The Ultimate Norm*. Nikoliv kvůli druhořadosti, ale kvůli tomu, že se věnuje tématu, které by se na první pohled mohlo zdát více materialistické, až povrchní. Řeším v něm materiální povahu fotografie, což není vůbec to stejné, i když by se to tak na první pohled mohlo zdát. Práce na obou výstavách zároveň pro mě byla velkou výzvou a hodně jsem se na tom naučil. Bylo také velmi zajímavé oddělovat dva obsahově jiné projekty, ale zároveň na nich pracovat ve stejném čase.

Michal Stolárik: *Kedže poznám tvoju ostatnú tvorbu, projekt The Ultimate Norm nechápem ako veľké odbočenie – v zmysle uvažovania nad tvojím autorským programom. Predstavuje skôr prirodzený osobný vývoj, ktorý spája to najsilnejšie z minulej tvorby a takisto asi prvýkrát priznáva aj tvoje „komerčné“ aktivity (komerčné chápané ako opak voľnej tvorby, nie v zmysle degradácie kvality autorských výstupov). Skúmanie fotografického procesu, jeho možností, hľadanie pomyselných hraníc média fotografie. Čistú, minimalistickú, ale zároveň údernú estetiku si spojil s politickou témou „technologického“ rasizmu. V minulosti si sa politickejšími témami v takejto miere vážnejšie nezaoberal. Priblíž nám koncepciu svojho víťazného projektu.*

Radek Brousil: Projekt *The Ultimate Norm* vznikl při focení mého kamaráda, který pochází z Nigérie. Během focení jsem zjistil, že jeho tmavou pokožku nemohu zaostřit, protože čip, který má digitální fotoaparát není zpracovaný tak, aby

Radek Brousil: Bez názvu, 2015, trojvrstvá MDF deska, polyuretánová pena a molitanová drť, 160 x 83 x 20 cm

zaostřil tmavá místa, ale pouze ta světlá. Začal jsem se tématem zabývat zrovna v době příprav na výstavu finalistů COČ a tak naprosto přirozeně vyplynulo, že jsem toto téma rozpracoval až do finále. Od mých dosavadních projektů se ale přípravy odlišovaly dlouhosáhlou rešerší o problematikách zachycování různých barev pleti, zaznamenávání černé barvy jako takové, až jsem se dostal k historickým problémům fotografického průmyslu, které zahrnují i na první pohled neviditelný technologický rasismus, na který jsem chtěl poukázat. Je to ovšem téma tak široké, že bych se mu chtěl věnovat i v budoucí tvorbě, jelikož jsem neměl dostatek času reflektovat všechny důležité poznatky, na které jsem během studií tohoto tématu narazil. Současně jsem měl během přípravy na výstavu finalistů COČ takový silný vnitřní pocit, že je pravý čas na to, pojmout téma ateliéru, média fotografie, trochu jinak, než jsem do současné doby prováděl. Chtěl jsem vyzkoušet novou cestu, zariskovat a experimentovat s přesahem do jiných témat i forem zpracování.

Michal Stolárik: *Som presvedčený o tom, že umenie je pre spoločnosť dôležité, ba priam nevyhnutné. Neverím však jeho aktivistickým odrodám, ktoré tvrdia, že dokážu zmeniť svet. Súčasné umenie má však tú silu, že dokáže otvoreného diváka stimulovať k uvažovaniu o konkrétnej téme. Aký máš názor na umelecký aktivizmus či politiku v umení?*

Radek Brousil: Politické umění je v mnoha ohledech těžko pochopitelné jak pro otevřeného diváka, tak i pro ostatní umělce jako takové. Já sám politické umění nikdy nevyhledával. Ocítáme se ale v době, která je politicky velmi vyhrčená a začíná zasahovat do našich osobních životů. U některých z nás přímo, u některých nepřímo. Pokud si ale tuto skutečnost uvědomíme a zároveň se věnujeme něčemu kreativnímu, tak nás to logicky ovlivní i v samotné tvorbě. U mě je toho názorným příkladem právě *The Ultimate Norm*, který se z tepla mého útulného ateliéru, kde jsem řešil technickou problematiku přístroje a průmyslu, vyvinul do politického projektu, který zdaleka opustil zdi mého tvůrčího prostředí a začal o rasové problematice před fotoaparátem promlouvat k širokému publiku v prostorách galerie.

Michal Stolárik: *V roku 2013 som pracoval ako koordinátor Ceny Oskára Čepana. Nastala situácia, kedy porota zvažovala možnosť dvoch laureátov, pretože sa nevedela rozhodnúť. Toto rozhodnutie však v konečnom dôsledku vyhodnotila ako nevhodné. Ako vnímaš fakt, že COČ 2015 má dvoch víťazov? Aké závery z toho plynú? Nemáš pocit, že to môže degradovať hodnotu Ceny – hodnotu tvojho, respektíve Zelinkovho víťazstva?*

Radek Brousil: Untitled, zo série Studio Works, 2013

Radek Brousil: V momentě vyhlášení to bylo veliké překvapení nejen pro nás vítěze, ale i pro všechny v sále a věřím, že i následně mimo Kino Úsmev. Spoustu lidí se mě ptalo, jestli mi to nevadí nebo jestli se necítím jako poloviční vítěz. Rozhodnutí komise respektuji a jsem si jist, že věděli, co dělají. Ukazuje to jen na fakt, že Cena Oskára Čepana je pořád flexibilní cenou a může si dovolit šokovat, ať už k jejich výslednému hlasování vedlo cokoli. U spousty jiných takových cen by toto nebylo možné a to se mi právě na COČ líbí. Samozřejmě, že takové rozhodnutí způsobuje velikou diskuzi. Možná ale právě to komise chtěla...

Michal Stolárik: *Podobne ako séria Studio Works aj projekt The Ultimate Norm je podľa môjho názoru určitým míľnikom v tvojom umeleckom smerovaní. V Studio Works si sa (okrem iného) úplne vzdal figurálneho zobrazenia, pričom projekt The Ultimate Norm je s ľudstvom výrazne spätý. Kam aktuálne smeruje tvoja tvorba? Čo môžeme v budúcnosti očakávať?*

Radek Brousil: Jak jsem již naznačil v jedné z předešlých odpovědí, tak *The Ultimate Norm* není uzavřený projekt. Bude se pravděpodobně rozvíjet dál, stejně jako tomu bylo u série *Studio Works*, jak to již u mě bývá zvykem. Zároveň připravuji na příští rok pár výstav, které se budou věnovat i jiným tématům, mimo jiné právě materiální povaze fotografie, kterou jsem nastínil ve *Stisku rukou*. Mám také rozpracovaných pár dalších autorských knih, ke kterým sháním vydavatele, ale to je vždy běh na dlouhou trať.

Radek Brousil: Pohľad na inštaláciu výstavy Stisk rukou, 2015, Galéria Fait, Brno.
Všetky foto: Michaela Dvořáková